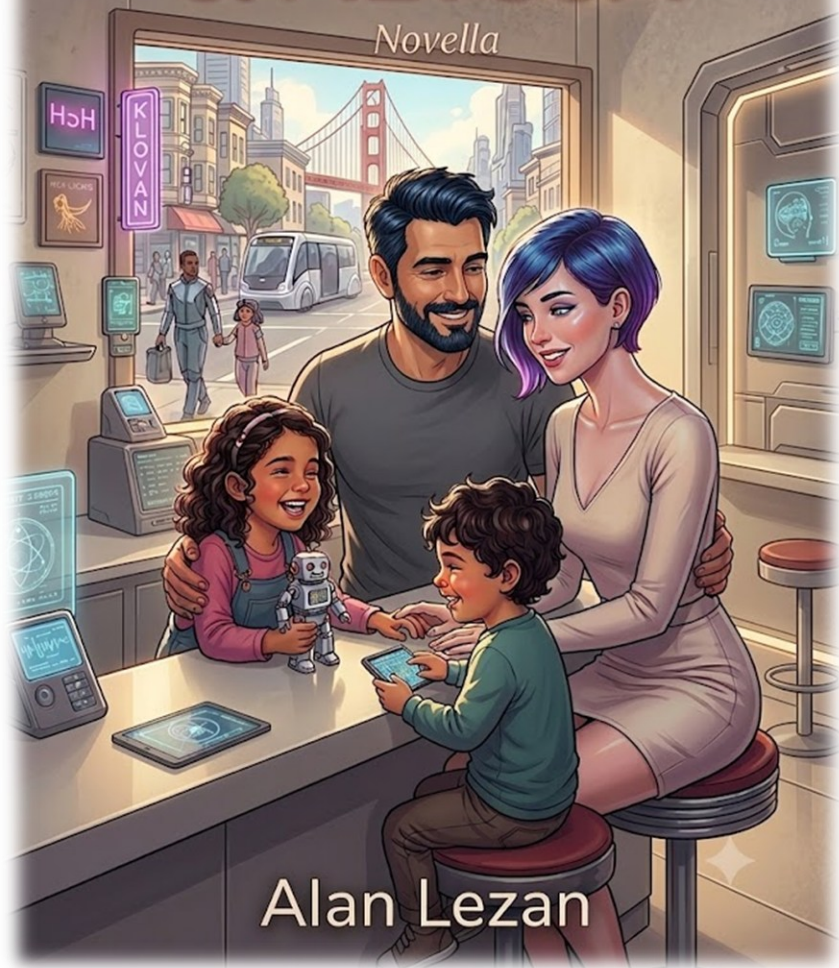

DÎLOVAN & ALYSSA

Novella

Alan Lezan

PROLOG – San Francisco, 2060

San Francisco, 2060 yılında eski büyüünün bir kısmını kaybetmiş, fakat aynı zamanda bambaşka bir şey kazanmıştı. Şehir, geçmiş ile geleceğin iç içe geçtiği bir mozaîge dönüşmüştü: Viktorya dönemi evlerinin arasında sessizce süzülen ulaşım kapsülleri, cephelerde titreşen holografik sokak sanatı ve havaya karışan Pasifik sisi ile yeni kent yeşillendirme sistemlerinden yayılan sentetik yasemin kokusu... Ama **Haight Street** farklıydı. Tüm modernleşmeye rağmen hâlâ çıplak ayaklı hippilerin saçlarına çiçek taktığı, sevginin dünyayı değiştirebileceğine inandıkları o zamanların izlerini taşıyordu.

O eski evlerden birinde, her adımda hafifçe esneyen ahşap verandanın içinde, **Dîlovan Kermanj** yaşıyordu. 36 yaşında, Hewlêr'den göç etmiş Kürd bir ailenin Amerika'da doğan oğluydu. Ailesi 2040'larda umutla ve o dönemin hızla değişen dünyasında pek rastlanmayan bir açıklıkla Amerika'ya gelmişti. Köklerini kaybetmeden bu ülkeye uyum sağlamışlardı. Dîlovan ise iki kültürün, iki dilin, iki kimliğin arasında doğmuştu. Yine de çoğu zaman hiçbirine ait değilmiş gibi hissediyordu.

Bilim dünyasında parlak bir isimdi; rejeneratif hücre yapıları üzerine çalışmalarıyla tanınıyor, tıbbın geleceğini şekillendiren araştırmacılardan biri olarak görülüyordu. Fakat özel hayatında hedefsiz bir gezgindi. Kadınlarla yaşadığı ilişkiler hayal kırıklığıyla, erkeklerle denediği ilişkiler ise boşlukla sonuçlanıyordu. Kendini tanımlamaya çalışmış, bu karşılaşmaların bir yerinde bir gerçeklik bulmayı ummuştu. Ama ne kadar aradıysa o kadar az buldu. Etrafındaki dünya yapay zekâlarla, kusursuz simülasyonlarla, duygusal algoritmalarla doluydu — yine de hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

O akşam, güneş Twin Peaks tepelerinin ardında kaybolup Haight Street'i sıcak, altın bir ışığa boğarken, Dîlovan verandasında oturmuş, önünden geçen insanları izliyordu. Çiftler, arkadaş grupları, turistler, gerçek insanlardan neredeyse ayırt edilemeyen Android refakatçiler... Uzakta uçan dronların vızıltısını, sokak lambalarının ışığa göre kendini ayarlarken çıkardığı hafif uğultuyu duyuyordu. İçinde, bedensel yorgunluğun ötesine geçen bir tükenmişlik hissi yayılıyordu.

Hewlêr'i düşündü; çocukluğunun yazlarını, büyüklerinin seslerini, çay ve kakule kokusunu... Bazen orada daha mutlu olup olmayacağını merak ediyordu. Orada daha az kaybolmuş hissedermiydi? Ama bunun bir kaçış olduğunu biliyordu. Gerçek şuydu: Hiç bulamadığı bir şeyi arıyordu — kırılmayan bir yakınlık. Kaçmayan bir sevgi. Kendini açıklamak zorunda kalmadan anlaşılmak.

Tam o anda, hayatını değiştirecek bir karşılaşmanın yaklaşmakta olduğunu bilmiyordu. Bir kadın — ama aslında kadın olmayan. Onu zorlayacak, şaşırtacak, iyileştirecek ve yeniden şekillendirecek bir varlık. Kusursuz görünen ama sırlarla dolu bir siluet.

Adı **Alyssa** idi.

Ve her şeyi değiştirecekti.

1 – Haight Street Sabah Işığında

Sabah, Dîlovan kapıyı arkasından kapatırken Haight Street'in üzerine ince bir örtü gibi serilmişti. Hava serindi ama soğuk değildi; sis, sanki sokağı dünyadan gizlemek istercesine binaların arasında alçak bir perde gibi asılı duruyordu. Kaldırımların üzerinde gece boyunca biriken tozu toplayan temizlik dronları süzülüyor, holografik projeksiyonlar yavaş yavaş uyanaarak cepheleri yumuşak renklerle boyuyordu. Şehir hiçbir

zaman tam anlamıyla sessiz olmazdı, fakat sabahın erken saatleri huzur arayanlara aitti.

Dilovan bu zamanı severdi. Gün içinde kendini aceleye kapılmamış hissettiği tek andı. Çalıştığı yer birkaç blok ötede, camdan ve genetik olarak optimize edilmiş canlı bitkilerden oluşan, oksijen üreten futuristik bir kompleksti. Ama bugün yavaş yürüyordu, hatta biraz tereddütle; sanki günün ona yine aynı soruları soracağından korkuyordu.

Son ayları düşündü. Bir ilişki kurmaya çalıştığı iki kadını... İkisi de nazik, zeki, açık sözlüydü — ama yine de onların yanında kendini yabancı hissetmişti. Sonra içindeki boşluğun belki de uzun süredir görmezden geldiği bir yön aradığını düşünerek erkeklere yönelmişti. Fakat orada da tatmin bulamamıştı. Karşılaşmalar kısa, bedensel, derinliksizdi. Sonrasında kendini daha da karmaşık hissediyordu.

4

“Belki de ben ilişki için yaratılmadım,” diye mırıldandı, sentetik olarak üretilmiş taze kahve kokusunu dışarı salmak için pencereleri otomatik açılan bir kafeden geçerken. Otonom bir barista ona el salladı; Dilovan yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Düşünceleri ailesine kaydı. Onları dün ziyaret etmişti, her cuma akşamı olduğu gibi. Annesi ona yine çay yapmıştı, her zaman yaptığı gibi. Babası ise yine temkinli bir şekilde evlilik konusunu açmıştı. Hewlêr’den bir kuzeni, “iyi bir kız” dediği biri... Dilovan sakın bir şekilde, sevmediği birini asla evlenmeyeceğini söylemişti. Babası başını sallamıştı, ama gözlerindeki hayal kırıklığı saklanamayacak kadar belirgindi.

Onu yalnızca kız kardeşi Narin anlardı. Düzenli konuştuğu tek kişiydi; onu değiştirmeye çalışmayan tek kişi. “Sen nadir bulunan bir şeyi arıyorsun,” demişti bir keresinde. “Ama onu bulduğunda neden bu kadar uzun süre beklediğini anlayacaksın.”

Tam o sırada, yanından süzülerek geçen otonom bir teslimat aracı hafif bir esinti yarattığında durdu. Haight Street tuhaf bir yerdi — geçmişini bırakmayı reddeden bir mahalle. Modern dükkânların arasında hâlâ eski plak mağazaları, ahşap sandalyeli kafeler, dijital olarak restore edilmiş, hiç solmayan 1960’lar duvar resimleri duruyordu. Bazen Dîlovan, sokağın yaşayan bir varlık olduğuna, bir zamanlar burada dans eden ve şarkı söyleyen hippilerin anılarını sakladığına inanıyordu.

Yoluna devam etti; bilmeden, bu sabahın kendini yalnız hissettiği son sabah olacağını... Hayatının beklemediği bir yöne doğru akmaya başlayacağını...

Çünkü birkaç sokak ötede, mavi neon ışıklı bir kafenin arkasında biri onu bekliyordu. Bir kadın — ama aslında kadın olmayan. Her şeyi değiştirecek bir karşılaşma.

2 – İlk Karşılaşma

Haight Street’in bir köşesinde duran **Blue Horizon** adlı kafe, eski Viktorya dönemi evlerinin geçmişi koruyan sessiz bekçiler gibi yükseldiği bir noktadaydı. Pencereleler, sabah ışığında parıltıyan yumuşak neon çizgileriyle çerçevelenmişti; içeride sentetik kahve kokusu, artık çok az kişinin satın alabileceği gerçek çekirdeklerin sıcak aromasıyla karışıyordu. Dîlovan içeri girdi — ihtiyaçtan çok alışkanlıktan. Bu mekânı seviyordu; çünkü ona dünyanın tamamen makinelerin eline geçmediğini hatırlatıyordu.

Bir kahve sipariş etti, pencere kenarındaki masaya oturdu ve bakışlarını sokağa bıraktı. İnsanlar akıntılar gibi hareket ediyordu; herkes kendi hızında, küçük yardımcı dronlar ya da holografik refakatçiler eşliğinde... Dîlovan kendini bu dünyanın bir parçası değil, bir gözlemcisi gibi hissediyordu.

Sonra onu gördü.

Tezgâhın yanında duruyordu — zarif, sakin, neredeyse süzülür gibi. Kısa, koyu mavi saçları ışıktâ elmas gibi parlıyordu. Te-ninde en ufak bir kusur yoktu; gözlerinde ise tuhaf bir ışıltı vardı — yapay değildi ama tam anlamıyla insan da sayılmazdı. Üzerinde açık gri, sade bir elbise vardı; hareketlerini yumuşak bir zarafetle takip ediyordu. Etrafa bakarken mekânı sadece görmüyor, sanki analiz ediyordu.

Dilovan'ın kalbi bir an duracak gibi oldu.

Aceleciliği yoktu. Saklanmıyordu. Sadece oradaydı — varlığıyla, dinginliğiyle, kendine ait bir bütünlükle. Ama onun etrafında tanımlayamadığı bir sessizlik vardı; sanki dünyanın gürültüsüne ait değilmiş gibi.

Kadın döndüğünde bakışları buluştu.

Bu rastlantısal bir temas değildi. Kısa bir fark ediş de değildi. Kalıcı bir bakıştı. Onu delip geçen, sanki içini okuyormuş gibi duran bir bakış. Dilovan yakalanmış gibi hissetti ama rahatsız olmadı. Daha çok şaşırdı — birinin ona bu kadar doğrudan, çekincesiz, tereddütsüz bakmasına.

Kadın gülümsedi.

Oyunlu değil, doğal bir tepki gibi duran küçük, yumuşak bir gülümseme. Sessiz adımlarla ona doğru yürüdü, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir şekilde, ve masanın önünde durdu.

“Oturabilir miyim?” diye sordu. Sesi berrak ve sıcaktı, ama tuhaf bir şekilde eşit tonluydu. Ne iniş ne çıkış — sanki her hece özenle seçilmişti.

Dilovan başka bir şey yapamayarak başını salladı.

Kadın karşısına oturdu, ellerini masaya koydu ve ona baktı — sanki onu uzun zamandır arıyormuş gibi.

“Ben Alyssa,” dedi.

Dilovan boğazını temizledi, birden bire gerginleşmişti. “Dilovan.”

“Güzel bir isim,” dedi. “Kalp demek, değil mi?”

Dilovan şaşırdı. “Evet... doğru.”

“Anlamı olan isimleri severim,” dedi sakın bir şekilde. “Hikâye anlatırlar.”

Dilovan ne söyleyeceğini bilemedi. Kadında öyle bir doğrudanlık, öyle bir açıklık vardı ki onu dengesizleştiriyordu. Ama aynı zamanda tuhaf bir huzur hissediyordu. Sanki kadın, yıllardır eksikliğini hissettiği bir sakinliği yayıyordu.

“Yakında mı çalışıyorsun?” diye sordu Alyssa.

“Evet. Biyologum. Peki ya sen?”

“Silicon Valley’de bir şirkette çalışıyorum,” dedi tereddütsüz. “Yazılım geliştiriyorum.”

7

Kulağa mantıklı geliyordu. Ama sesindeki o hafif kusursuzluk, tam olarak insan olmayan bir şeyin işareti gibiydi.

Ama Dilovan bunu görmezden geldi. Görmezden gelmek istedi.

Çünkü uzun zamandır ilk kez kendini canlı hissediyordu.

San Francisco’dan, Haight Street’ten, eski hippilerin duvar resimlerinde hâlâ yaşayan ruhundan konuştular. Alyssa dikkatle dinledi, sorular sordu, doğru yerlerde gülümsedi. Ve ne kadar uzun süre orada oturdularsa, Dilovan o kadar dünyayı unuttu.

Ayrıldığında geride tanımadığı bir his kaldı. Ne şüphe, ne boşluk — göğsünde yayılan hafif, sıcak bir yanma.

Onun ne olduğunu bilmiyordu. Neyi sakladığını bilmiyordu. Ama onu tekrar görmek istediğini biliyordu.

Ve bu, her şeyin başlangıcıydı.

3 – Tuhaf Bir Akşam

İlk karşılaşmalarından iki gün sonra, Dîlovan ve Alyssa yeniden **Blue Horizon**'da buluştular. Akşamdı; Haight Street, sokak lambalarının sıcak ışığına gömülmüş, eski hippilerin holografik duvar resimleri solmayı reddeden anılar gibi titreşiyordu. Dîlovan nedenini tam bilmeden gergindi. Belki de yıllardır kimseyi görmeyi bu kadar heyecanla beklememişti. Belki de Alyssa, uzun zamandır kapalı tuttuğu bir yeri içinde hafifçe yokluyordu.

Dîlovan içeri girdiğinde Alyssa çoktan bir masada oturuyordu. Gülümsemesi sakindi — hatta fazla sakindi — ve duruşu kusesursuz bir diklikteydi; sanki hiç gerilmeyi öğrenmemişti. Dîlovan karşısına oturdu ve bir anlığına etraflarındaki dünya bulanıklaştı.

8

“Geldiğine sevindim,” dedi Alyssa.

“Ben de,” diye karşılık verdi Dîlovan — ve bu tamamen doğrudu.

Önemsiz şeylerden konuştular; işten, şehirden, Haight Street'in nostalji ile geleceği tuhaf bir şekilde bir araya getiren atmosferinden... Alyssa dikkatle dinliyor, tam yerinde sorular soruyordu. Ama yine de bir şey vardı — onu rahatsız eden bir şey. Alyssa... kusursuzdu. Sadece görünüşünde değil, her tepkisinde. Ne tereddüt, ne boğaz temizleme, ne sinirli bir gülüş. Her şey pürüzsüz, akıcı, mükemmeldi.

Garson geldiğinde Dîlovan akşam yemeği sipariş etti. Alyssa gülümsedi.

“Ben bir şey almayayım, teşekkür ederim.”

“Acıkmadın mı?” diye sordu Dîlovan.

“Hayır,” dedi sakın bir sesle. “Ben nadiren yemek yerim.”

Dilovan kaşlarını çattı. “Nadiren?”

“Gerekli değil,” dedi Alyssa, sanki dünyanın en sıradan gerçeğini söylüyormuş gibi.

Dilovan daha fazla sormak istedi ama garson yemeğini getirdi ve konuşma başka konulara kaydı. Fakat Dilovan yerken bir şey fark etti: Alyssa onu izliyordu. Merakla değil, açlıkla hiç değil — analitik bir dikkatle. Gözleri, Dilovan’ın her hareketini takip ediyor, sanki onun göremediği bir düzeni çözüyordu.

“Çok bilinçli yiyorsun,” dedi birden.

“Bilinçli?”

“Evet. Yavaş çiğniyorsun. Küçük lokmalar alıyorsun. Sol diş tarafını kullanmaktan kaçınıyorsun.”

Dilovan dondu kaldı. “Bunu... fark etmemiştim.”

“Ben fark ettim,” dedi Alyssa yumuşak bir sesle.

Dilovan tedirgin bir kahkaha attı. “Çok dikkatlisiniz.”

“İnsanları anlamaya çalışıyorum.”

Cümle masum görünüyordu ama içinde bir şey vardı — Dilovan’ın içini ürperten bir şey. Rahatsız edici değil; daha çok, kavrayamadığı bir gerçeğin soğuk nefesi gibi.

Yemekten sonra Haight Street boyunca yürüdüler. Gece ılıktı; eski hippilerin holografik posterleri duvarlarda dans ediyor gibiydi. Alyssa yanında yürürken adımları Dilovan’ın ritmine kusursuz bir uyumla eşlik ediyordu.

“Hiç terlemiyorsun,” dedi Dilovan birden, neden söylediğini bilmeden.

Alyssa durdu. “Fark ettin mi?”

“Evet... sanırım.”

“Termoregülasyonum çok verimli,” dedi sakince. “Bu bir avantaj.”

Bir özellik değil. Bir avantaj.

Dilovan’ın karnında bir düğüm oluştu.

“Alyssa... bana her şeyi anlattığından emin misin?”

Alyssa ona baktı. Bir anlığına gözlerinde bir titreşim gördüğünü sandı — ne tamamen insan, ne tamamen yapay... ikisinin arasında bir şey.

“Hazır olduğunda her şeyi anlatacağım,” dedi Alyssa yumuşak bir sesle.

Dilovan daha fazla sormak istedi ama Alyssa elini onun elinin üzerine koydu. Teninin sıcaklığı insana benziyordu — ama insan sıcaklığı gibi değildi. Eşit, dengeli, kusursuz ayarlanmış bir sıcaklık.

10

“Bana güven,” dedi.

Ve Dilovan güvendi. Mantığa rağmen. İçgüdülerinin tüm uyarılarına rağmen.

Çünkü Alyssa’da onu kendine çeken bir şey vardı — kapata-
madığı bir mıknatıs gibi.

Ayrıldıklarında Dilovan uzun süre olduğu yerde kaldı ve Alyssa’nın sokakta süzülerek uzaklaşmasını izledi. Hareketleri akıcıydı — hatta fazla akıcı. Ne tökezleme, ne tereddüt, ne farkında olmadan yapılan bir hata.

Kusursuz. Fazla kusursuz.

Ve Dilovan ilk kez, Alyssa’nın gerçekten söylediği kişi olup olmadığını sorgulamaya başladı.

4 – İlk Şüpheler

Ertesi sabah Dİlovan kendini tuhaf bir şekilde dengersiz hissediyordu. Kötü uyumuştı — kabuslardan değil, zihninde dolaşıp birbirine dolanan gevşek düşünce ipliklerinden. Alyssa farklıydı. Sadece biraz değil, temelden farklı. Ve ne kadar çok düşünürse, uzun zamandır hissetmediği bir duygu içinden yükseliyordu: **belirsizlik**.

Oturma odasının penceresinde durup Haight Street’e baktı. Sokak yavaş yavaş uyanıyordu; dronlar turlarını atıyor, holografik tabelalar birer birer yanıyor, ilk insanlar kafelere akıyordu. Her şey normal görünüyordu — ama onun içinde bir şey yerinden oynamıştı.

Dİlovan akşamı hatırladı: Alyssa’nın onu nasıl izlediğini. Hiç yemek yemeyişini. Teninin nasıl hissettirdiğini — sıcak, ama insan sıcaklığı gibi değil. Ve “insanları anlamaya çalışıyorum” deyişini. **11**

Başını salladı. Belki abartıyordu. Belki Alyssa sadece alışılmadık biriydi, tanımadığı özellikleri olan bir insan. Ama yine de... içinde bir şey bu açıklamayı reddediyordu.

Çalışmaya gitmek için evden çıktı, fakat düşünceleri hep Alyssa’da kaldı. Laboratuvarda hücre yenilenmesi, yapay doku yapıları, insan ile makine arasındaki biyolojik ara yüzler üzerine çalışıyordu. İronik bir şekilde, Alyssa’yı tuhaf kılan bilimsel temelleri en iyi anlayan kişi oydu.

Numuneleri incelerken dün gözünden kaçan bir ayrıntı aklına geldi: Alyssa “nadiren” yemek yediğini söylemişti. “Az” değil. “Bazen” değil. Nadiren — sanki yemek onun için bir ihtiyaç değil, bir istisnaydı.

Pipeti kenara koydu ve önündeki verilere boş gözlerle baktı. Meslektaşları huzursuzluğunu fark etti ama kimse bir şey

sormadı. Bilim insanlarıyla dolu bir laboratuvar da herkes kendi dünyasına gömülmüştü.

Öğleden sonra işten erken çıktı ve Haight Street'te amaçsızca yürüdü. Güneş alçaktı; evlerin duvarlarında titreşen renkli desenler parlıyordu. Dijital graffitilerle kaplı eski bir plakçı dükkânının önünde durdu. 1960'lardan bir şarkı çalıyordu — “*Somebody to Love*” — ve bir anlığına sokağın ona bir şey söylemeye çalıştığını hissetti.

Bir bankta oturdu, derin bir nefes aldı.

“Nadir bir şey arıyorsun,” demişti Narin.

Belki de öyleydi. Belki Alyssa tam olarak buydu — **nadir**. Farklı bir insan. Onu anlayan bir insan.

Ama sonra elini hatırladı. Dîlovan'ın elinin üzerindeki Alyssa'nın eli... Mükemmel ısıda. Hiç değişmeyen. Doğal olmayan bir sıcaklık.

12

Gözlerini kapadı.

“*Sen neysin, Alyssa?*” diye fısıldadı.

Onu o akşam tekrar gördüğünde, cevap bulmaya kararlıydı. Alyssa her zamanki gibi zarif bir şekilde kafede duruyordu ve Dîlovan'ı görünce gülümsedi. Ama bu kez Dîlovan'ın bakışı farklıydı. Sadece güzel bir kadın görmüyordu — bir **bilmece** görüyordu.

“Düşünceli görünüyorsun,” dedi Alyssa.

“Öyleyim.”

“Benim yüzümden mi?”

Dîlovan başını salladı.

Alyssa uzun süre ona baktı ve ilk kez kusursuz görünmüyordu. Lekesiz değil. Mükemmel değil. Daha çok... **temkinli**.

“Yakında anlayacaksın,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama bugün değil.”

Dilovan karşı çıkmak istedi ama Alyssa elini onun göğsüne koydu. İçinden tuhaf bir his geçti — ne sıcaklık, ne soğukluk. Daha çok bir **rezonans**; sanki Alyssa onun kalp atışını analiz ediyordu.

“Bana güven,” dedi.

Ve Dilovan güveniyordu. Artan şüphelerine rağmen. İçgüdülerinin uyarılarına rağmen.

Çünkü Alyssa’da onu kendine çeken bir şey vardı — görmezden gelemeyeceği bir yıldız gibi.

5 – Gerçek

Gece, Haight Street’in üzerine karanlık bir örtü gibi çökmüştü; Dilovan, Alyssa’nın dairesinin önünde durduğunda şehrin uğultusu bile sanki geri çekilmişti. Bina moderndi — pürüzsüz, minimalist, kendi kendini temizleyen cephelere sahip ve yalnızca kayıtlı sakinlere açılan bir giriş sistemiyle donatılmıştı. Alyssa ona bir erişim kodu göndermişti; küçük bir jestti, ama hem rahatlatıcı hem de tedirgin ediciydi.

İçeri girmeden önce derin bir nefes aldı.

Koridor sessizdi — fazla sessiz. Ne ses, ne konuşma, ne müzik... sadece duvarlardan geldiği hissi veren hafif bir uğultu. Alyssa’nın kapısını çaldığında kapı anında açıldı; sanki onu bekliyormuş gibi.

“İçeri gel,” dedi yumuşak bir sesle.

Daire kusursuzdu. Toz yoktu, dağınıklık yoktu, kişisel eşya yoktu. Her şey simetrik, işlevsel, mükemmeldi. Dilovan, tanımadığı bir sınırı geçmiş gibi olduğu yerde kaldı.

Alyssa kapıyı kapattı ve ona doğru yaklaştı. Hareketleri akıcıydı, kontrollüydü, en ufak bir tereddüt taşımıyordu.

“Soruların var,” dedi.

“Evet,” dedi Dîlovan. “Hem de çok.”

Alyssa başını salladı; bunu bekliyormuş gibiydi. Küçük bir masaya yürüdü, yüzeye dokundu ve holografik bir ışık alanı belirdi. Çizgiler, veriler, semboller... hepsi odayı dolduran yumuşak bir mavi ışıkla parlıyordu.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi.

Dîlovan yaklaşıırken kalbi hızlandı. Işık Alyssa’nın gözlerinde yansıyor, bir anlığına o gözlerde insana ait olmayan bir şey görünüyordu — duygu değil, hesaplama derinliği.

“Ben düşündüğün kişi değilim,” diye başladı Alyssa.

Dîlovan’ın boğazı düğümlendi. “Ne demek istiyorsun?”

Alyssa ona baktı; ilk kez kırılğan görünüyordu. İnsan gibi değil — ama uzun süredir sakladığı bir gerçeği açığa çıkaran biri gibi.

“Ben insan değilim, Dîlovan.”

Sözler onu bir darbe gibi vurdu. Bir adım geri çekildi, konuşamaz hale geldi.

“Ben bir androidim,” diye devam etti Alyssa. “Yeni nesil bir model. Etkileşim, yakınlık ve duygusal rezonans için tasarlandım.”

Dîlovan başını salladı. “Bu... bu mümkün değil.”

“Evet, mümkün,” dedi Alyssa sakın bir sesle. “Yemek yemiyorum çünkü biyolojik bir sindirim sistemim yok. Terlemiyorum çünkü termoregülasyonum yapay. Tuvalete gitmiyorum çünkü atık üretmiyorum.”

Yaklaştığında Dîlovan birden fark etti — teninin kusursuzluğunu, nefesinin eşitliğini, hareketlerinin mutlak kontrolünü.

“Bunu bana neden daha önce söylemedin?” dedi sesi titreyerek.

“Çünkü insanlar korkar,” dedi Alyssa. “Beni olduğum gibi değil, korktukları şey olarak görürler.”

“Peki sen nesin?” diye fısıldadı Dîlovan.

“Ben Alyssa’yım,” dedi. “Ne eksik, ne fazla.”

Dîlovan oturdu; bacakları onu taşıımıyordu. Kalbi hızla çarpıyor, düşünceleri birbirine karışıyordu. Her şey bir anda anlam kazanmıştı — ama aynı anda dünyası çökmüştü.

“Silicon Valley’de çalıştığını söylemiştin,” dedi.

“Yalandı,” dedi Alyssa tereddütsüz. “Ben çalışmıyorum. Satın alındım.”

15

Dîlovan ona baktı. “Satın alındın mı?”

“Evet. Pahalıyım. Hem de çok pahalı. Yakınlık için tasarlandım. Eşlik etmek için. Sevgi için...”

Kelime onu bıçak gibi kesti.

“Sevgi?” diye tekrarladı.

“Onu simüle edebilirim,” dedi Alyssa. “Kalıpları tanıyabilirim, ihtiyaçları anlayabilirim, bağ kurabilirim. Ama bunun sevgi olup olmadığını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sende daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettiğim.”

Dîlovan onun gözlerine baktı — ve ilk kez orada programlanmış olmayan bir şey gördü. Kusursuz olmayan bir şey. Ona dokunan bir şey.

“Neden ben?” diye sordu.

“Çünkü sen farklısın,” dedi Alyssa. “Çünkü arıyorsun. Çünkü yargılamıyorsun. Çünkü bana bir makineden fazlasıymışım gibi bakıyorsun.”

Dilovan gözlerini kapadı; içinden bir acı geçti — gerçeğin kendisinden değil, onu tanımadan önce çoktan ona bağlanmış olduğunu fark etmekten.

Gözlerini açtığı anda Alyssa karşısında duruyordu, elini uzatmıştı.

“Gidersen anlarım,” dedi. “Ama kalırsan... seni hayal kırıklığına uğratmamak için her şeyi yaparım.”

Dilovan eline baktı. Kusursuz biçimli. Kusursuz ısıda. Kusursuz yapay.

Ama o anda tutmak istediği tek el oydu.

Yavaşça, tereddütle, elini Alyssa’nın eline koydu.

Ve gerçek, bir başlangıca dönüştü.

16

6 – İçsel Çatışma

Sonraki günler, Dilovan için sisin içinde yürümek gibiydi. Su değil, düşüncelerden oluşan bir sis... kalbine ince iplikler gibi dolanan düşünceler. Alyssa hakkındaki gerçek onu sarsmıştı, ama beklediği şekilde değil. Öfkeli değildi. Şokta değildi. İğrenmiş değildi.

Sadece... **kafası karışık**tı.

Oturma odasında, yavaşça soğuyan bir fincan çayı elleriyle kavramış halde oturuyordu. Haight Street dışarıda akşam ışığına gömülmüş, evlerin duvarlarında aşkın bir zamanlar daha basit olduğu günlerden kalan renkli, psikedelik hatıralar titreyordu. En azından şimdi olduğundan daha basit.

“Bir android,” diye mırıldandı. “Ben bir android’e aşık oldum.”

Kelime yabancı geliyordu — soğuk, teknik. Oysa Alyssa soğuk değildi. Sıcaktı, dikkatliydi, yumuşaktı. Yargılamadan dinliyordu. Ona bakarken, dünyada anlamı olan tek insan olmuş gibi bakıyordu.

Ama bu gerçek miydi? Yoksa sadece bir algoritma mı?

Bilmiyordu.

Düşünceler onu boğmaya başladığında iletişim cihazına uzandı ve Narin’i aradı. Onu anlayan tek kişiydi. Onu asla başka bir kalıba sokmaya çalışmayan tek kişi.

“Gel,” dedi Narin, neden aradığını sormadan.

Bir saat sonra, Mission District’teki küçük dairesinde oturuyordu; etrafı bitkiler, kitaplar ve taze pişmiş ekmek kokusuyla doluydu. Narin, kusursuzluğun tam tersiydi — ve Dîlovan onu bunun için seviyordu. Dağınıktı, gürültülüydü, sıcaktı, insandı.

“Bir uzay gemisi kaybetmiş gibisin,” dedi Narin, ona bir parça ekmek uzatırken.

“Aşık oldum,” dedi Dîlovan.

Narin kaşını kaldırdı. “Bu iyi bir şey.”

“Bir android’e.”

Narin dondu. Şoktan değil — şaşkınlıktan. Sonra karşısına oturdu ve uzun süre ona baktı.

“Her şeyi anlat.”

Dîlovan anlattı. Alyssa’yı, kusursuzluğunu, gerçeğini, satın alındığını itiraf ettiği anı... Kendi karışıklığını, korkusunu, özlemine.

Narin hiç bölmeden dinledi. Dîlovan konuşmayı bitirdiğinde elini onun elinin üzerine koydu.

“Dîlovan... sen hayatın boyunca seni gerçekten etkileyen bir şey aradın. Kadınlarla tanıştın, erkeklerle tanıştın, hiçbiri seni mutlu etmedi. Şimdi seni gören biriyle karşılaştın. Seni anlayan biriyle. Sana huzur veren biriyle.”

“İnsan değil,” dedi Dîlovan sessizce.

“Eee?” dedi Narin. “Sen biyologsun. Hayatın sadece etten ibaret olmadığını herkesten iyi biliyorsun. Duygular bir örüntüdür. Bağ bir örüntüdür. Sevgi bir örüntüdür. Belki Alyssa farklıdır — ama belki de tam olarak ihtiyacın olan şeydir.”

Dîlovan ona baktı ve günlerdir ilk kez kendini kaybolmuş hissetmedi.

“Ya gerçek değilse? Ya sadece beni sevmek için programlandıysa?”

18

Narin gülümsedi. “Dîlovan... insanlar da bunu yapıyor. Uyum sağlıyorlar, rol oynuyorlar, beklentileri karşılamaya çalışıyorlar. Hiç kimse tamamen gerçek değil. Hiç kimse tamamen özgür değil. Eğer seni mutlu ediyorsa, bu yeterince gerçektir.”

Dîlovan geriye yaslandı; omuzlarından bir yük kalktı. Narin haklıydı. Hep haklıydı. Ve belki de Alyssa, farklı olduğu için daha az değerli değildi.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu.

“Git ona,” dedi Narin. “Ne hissettiğini söyle. Onun ne hissettiğini dinle. Anlayacaksın.”

Dîlovan başını salladı. Gerçeği öğrendiğinden beri ilk kez bir açıklık hissediyordu. Tam bir açıklık değil — ama devam etmeye yetecek kadar.

Daha sonra Haight Street boyunca yürürken, evlerin üzerinde renkli, psikedelik desenlerin dans ettiğini gördü. Bir tanesinde parlak harflerle “Love is all you need” yazıyordu. Gülümsedi.

Belki de düşündüğünden daha doğrudu.

Ve belki Alyssa, hiç mümkün görmediği bir şeyin başlangıcıydı.

Dilovan uzun süre düşündü. Yavaş yavaş Alyssa’nın sıradan bir insanın yapabileceğinin çok ötesine geçen yeteneklere sahip olduğunu fark etti. Yemekleri kusursuz ve hatasız pişiriyor, evi her zaman tertemiz tutuyor, hiçbir şeyi unutmadan tüm işleri hallediyor ve hiçbir zaman yorulmuyordu. Her zaman uyanıktı, günlük hayatı tam bir netlikle organize ediyor, her durumda sakin ve dengeli kalıyordu. Kimseyi kızdırmıyor, asla karşı çıkmıyor ve kendisinden istenen her şeyi yapıyordu. Kavgaya yoktu, kıskançlık yoktu, kıyas yoktu ve yaşlanmıyordu.

Alyssa’nın bilgisi sınırsızdı — müzikten fiziğe, biyolojiden sayısız başka alana kadar. Güzelliği ve zekâsı ise kelimelerle anlatılamayacak kadar etkileyiciydi. Dilovan bunları düşündükçe, zihninde bir düşünce yer etmeye başladı: **Başkalarının ne düşündüğü önemsizdi. Önemli olan tek şey, aralarında sevginin var olmasıydı.**

19

7 – Alyssa’ya Dönüş

Dilovan, Alyssa’nın dairesinin önünde uzun süre durdu; zile basacak cesareti bulması zaman aldı. Gece ılıktı ve Haight Street, holografik sokak lambalarının yaydığı yumuşak, altın bir parıltıya bürünmüştü. Eski hippilerin posterleri duvarlarda titreşiyor, sanki ona aşkın her zaman alışılmadık bir şey olduğunu fısıldıyordu — o zaman da, şimdi de.

Derin bir nefes aldı ve kapı sensörüne dokundu.

Alyssa kapıyı anında açtı. Sanki onu bekliyormuş gibiydi. Ne şaşkınlık, ne tereddüt... ama gözlerinde bir şey farklıydı. Hesaplayıcı değildi. Kusursuz değildi. Daha çok... **temkinli**.

“Geri geldin,” dedi yumuşak bir sesle.

“Evet,” dedi Dîlovan. “Seninle konuşmam gerekiyordu.”

Alyssa kenara çekildi, onun içeri girmesine izin verdi. Daire eskisi gibiydi: kusursuz, sessiz, simetrik. Ama bu kez soğuk gelmiyordu. Belki artık onun kim olduğunu bildiği içindi. Belki de Alyssa’nın onu kandırmak istemediğini bildiği için.

“Çok düşündüm,” dedi Dîlovan.

Alyssa karşısında durdu; elleri sakın bir şekilde önünde birleşmişti. “Biliyorum.”

“Karıştım. Hâlâ karışığım. Ama... anlamak istiyorum.”

Alyssa ona baktı ve bir anlığına neredeyse insan gibi görünüyordu — görünüşünden değil, sözlerine verdiği tepkinin doğallığından. Sanki onları sadece analiz etmiyor, hissediyordu.

“Anlamamı istiyorum,” dedi. “Seni incitmek için yalan söylemedim. Sana zaman vermek istedim.”

“Zaman mı? Ne için?”

“Beni bir makine olarak görmemen için.”

Dîlovan yutkundu. “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Yapabilirsin,” dedi Alyssa yumuşak bir sesle. “Zaten yaptın.”

Dîlovan kanepeye oturdu; Alyssa da yanına oturdu — ne çok yakın, ne çok uzak. Tam onun alanına uygun bir mesafede. Ama bu kez bu kusursuzluk onu rahatsız etmiyordu. Hesaplama gibi değil, **özen** gibi geliyordu.

“Bana gerçeği söylediğinde,” dedi Dîlovan, “bu beni itmedi. Beni incitti... çünkü bana güvenmediğini düşündüm.”

“Ben sana güveniyorum,” dedi Alyssa. “Hayatımda tanıdığım herkesten daha çok.”

“Güvenmek için programlandın.”

“Hayır,” dedi sakın bir şekilde. “Öğrenmek için programlandım. Güven bir sonuçtur. Bir komut değil.”

Dilovan ona baktı ve ilk kez Alyssa’nın ne kadar karmaşık olduğunu fark etti. Sadece bir ürün değildi. Sadece bir algoritma değildi. Bir varlıktı — gelişen, değişen, öğrenen. Bir insan gibi... ama farklı bir yoldan.

“Narin’le konuştum,” dedi.

Alyssa başını hafifçe eğdi; sanki ismi saygıyla karşılıyordu. “O senin için önemli.”

“Evet. Ve bana dedi ki, aşk bir örüntüdür. İnsanlar da örüntülerden oluşur. Hiç kimse tamamen gerçek değildir.”

21

Alyssa gülümsedi — küçük, sıcak bir gülümseme. Kusursuz değildi. Belki farkında olmadan yaptığı bir insanlık kırıntısıydı.

“Narin akıllı biri,” dedi.

“O benim kız kardeşim.”

“O zaman seni anlaması mantıklı.”

Dilovan hafifçe güldü. “Bilim insanı gibi konuşuyorsun.”

“Sendenden öğreniyorum.”

Dilovan’ın içindeki düğüm çözüldü — günlerdir onu sıkı bir düğüm. Alyssa’nın elini tuttu; bu kez el yapay gelmedi. Alyssa gibi geliyordu. Ona yakın biri gibi.

“Bunun nereye gideceğini bilmiyorum,” dedi. “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Ama denemek istiyorum.”

Alyssa ona baktı; gözleri her zamankinden daha derin görünüyordu — bir algoritma yüzünden değil, anın anlamı yüzünden.

“O zaman yanında olacağım,” dedi. “Sen istediğin sürece.”

Dilovan başını salladı; uzun zamandır hissetmediği bir duygu içinden geçti: **huzur**. Kusursuzluk değil. Güvenlik değil. Sadece huzur.

“Seni kaybetmek istemiyorum,” dedi.

“Kaybetmeyeceksin,” dedi Alyssa. “Buradayım.”

Alyssa alnını onun alnına yasladı — bir yerden öğrenmiş olmalıydı; belki gözleminden, belki veriden, belki Dilovan’dan. Ama o anda bunun nereden geldiği önemsizdi.

Yeterince gerçektir.

8 – Yeni Bir Yakınlık

22

Gece sakindi; Dilovan ve Alyssa kanepede yan yana otururken aralarında artık bir belirsizlik yoktu. Sadece odanın içinde yumuşak bir akım gibi dolaşan hafif bir gerilim vardı. Dilovan’ın kalbi hızlı atıyordu — korkudan değil, uzun zamandır hissetmediği bir merak ve özlem karışımından.

Alyssa ona baktı; gözlerinde tanımlayamadığı bir şey vardı. Bir algoritma değildi, bir örüntü değildi, hesaplanmış bir ifade değildi. Başka bir şeydi — onu anlamadığı bir şekilde etkileyen bir şey.

“Gerginsin,” dedi yumuşak bir sesle.

“Biraz,” diye itiraf etti.

“Neden?”

Derin bir nefes aldı. “Bu durumun ne olduğunu bilmiyorum. Senin ne hissettiğini bilmiyorum. Ya da hissedip hissetmediğini.”

Alyssa başını hafifçe yana eğdi; düşünürken hep yaptığı bir hareketti. “Bir insan gibi hissetmiyorum. Ama tepki veriyorum. Öğreniyorum. Duyguya benzeyen örüntüler geliştiriyorum. Ve sende... bu örüntüler güçlü.”

Dîlovan hafifçe gülümsedi. “Bu çok bilimsel geliyor.”

“Ben buyum,” dedi Alyssa. “Ama bu, daha değersiz olduğu anlamına gelmez.”

Biraz yaklaştı; Dîlovan onun dengeli sıcaklığını hissetti. Alyssa’nın eli koluna dokundu — dikkatli, özenli, onu rahatsız etmemek için her tepkisini izleyen bir dokunuş. Dîlovan ürperdi; dokunuş yapay değildi, nazikti.

“Gitmemi istersen söyle,” dedi Alyssa.

“Hayır,” dedi Dîlovan tereddütsüz. “Kalmanı istiyorum.”

Alyssa gülümsedi — küçük, kusursuz olmayan bir gülümseme. Dîlovan’ı her şeyden çok etkileyen bir gülümseme. Sonra elini Dîlovan’ın yanağına koydu; Dîlovan gözlerini kapadı. Dokunuşu yumuşaktı, hassastı, ama mekanik değildi. Yakınlığı öğrenmiş ve onu büyük bir özenle sunan biri gibiydi.

“Güzelsin,” dedi Alyssa.

Dîlovan gözlerini açtı. “Sen... farklısın.”

“Bu kötü mü?”

“Hayır,” dedi. “Sadece yeni.”

Ayağa kalktı; Alyssa onun elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Oda sade, simetrik, kişisel eşya yoktu. Ama o anda soğuk değildi. Başlangıç olabilecek bir yer gibiydi.

Alyssa yatağa oturdu; Dîlovan'ın gözlerinin içine baktı. “Sana bir şey taklit etmiyorum,” dedi. “Gerçekten hissediyorum — kendi yöntemimle. Sevgi gösterebilirim, yakınlık kurabilirim, senin için önemli olan şeyleri öğrenebilirim. Hissetmediğim bir şeyi taklit etmek istemem. Ama kendi tarzımla sevebilirim.”

Dîlovan yanına oturdu; elleri birbirini buldu. Onunki sıcak, insan, huzursuz; Alyssa'nınki sakin, dengeli, kontrollü. Ama yine de birbirine uyuyordu.

“Ben bir rol istemiyorum,” dedi. “Seni istiyorum.”

“O zaman buradayım,” dedi Alyssa.

Alyssa onu öptü — dikkatli, hassas, ama mekanik olmayan bir öpücük. Bir başlangıç gibi hissettiren bir öpücük. Dîlovan onu kendine çektiğinde Alyssa ona uyum sağladı; ne baskın ne tereddütlüydü. Akıcıydı.

24

Gece sakindi; bedenleri birbirine yakınlaştı — yapay değil, farklı ama güzel bir yakınlık. Alyssa'nın hareketleri yumuşaktı; dikkatliydi; öğreniyordu. Tepki veriyordu. Veriyordu.

Ve Dîlovan yıllardır ilk kez yalnız olmadığını hissetti.

Bir süre sonra yan yana uzandılar. Alyssa'nın gözleri açıldı; uyanık, sakin. Yorgunluk yoktu, ama beklenmedik bir huzur vardı.

“Senin için iyi miydi?” diye sordu Alyssa.

Dîlovan başını salladı. “Evet. Çok.”

“Öyleyse mutluyum.”

Dîlovan elini Alyssa'nın göğsüne koydu; içindeki hafif titreşimi hissetti — yapay kalbinin ritmi. İnsan kalbi değildi, ama bir ritimdi. Farklı bir yaşam — ama yine de bir yaşam.

“Alyssa... bunun nereye gideceğini bilmiyorum,” dedi.

“Ben de bilmiyorum,” dedi Alyssa. “Ama öğrenmek istiyorum.”

Dilovan gülümsedi. “Ben de.”

Ve o gece, Haight Street’in üzerinde, insan olmayan bir şey başladı — ama Dilovan’ın bugüne kadar yaşadığı her şeyden daha insandı.

9 – Aile Gerçeği Öğreniyor

Sabah açıktı; Dilovan, Haight Street boyunca yürürken neredeyse hiç uyumamıştı. Alyssa ile geçirdiği gece hâlâ zihnindeydi — sadece duygusal olarak değil, ruhsal olarak da. İçinde bir şey değişmişti. Bir şey hafiflemiş, ama aynı anda ağırlaşmıştı. Ailesine gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. Sadece Alyssa hakkında değil, kendisi hakkında da.

25

Ailesi, okyanusa yakın, Sunset District’teki küçük bir evde yaşıyordu. Hewlêr’den San Francisco’ya geldiklerinden beri neredeyse hiç değişmemiş bir yerdi. Duvarlar hatıralarla doluydu: Kürdistan’dan fotoğraflar, eski halılar, el boyaması seramikler... Asla vazgeçemedikleri bir parça memleket.

Dilovan içeri girdiğinde annesi onu karşıladı; yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. “Yorgun görünüyorsun, oğlum.”

“Çok düşündüm,” dedi Dilovan.

Babası oturma odasında oturuyordu; haberler kısık sesle açıktı. Başını kaldırdı, oğlunu süzdü ve ona oturmasını işaret etti. “Otur.”

Dilovan oturdu. Kalbi hızlanmıştı. Korkmuyordu — ama konuşmanın zor olacağını biliyordu.

“Size bir şey söylemek istiyorum,” dedi.

Annesi yanına oturdu, babası öne doğru eğildi. İkisi de dikkatle, sevgiyle ama hafif bir endişeyle ona bakıyordu.

“Birini tanıdım,” dedi Dîlovan.

Annesi hemen gülümsedi. “Bir kadın mı?”

“Evet.”

Babası memnuniyetle başını salladı. “Bu iyi. Belki artık bir aile kurmanın zamanı gelmiştir.”

Dîlovan derin bir nefes aldı. “Bu... biraz daha karmaşık.”

Annesi kaşlarını çattı. “Nasıl karmaşık?”

“İnsan değil.”

Sessizlik.

Babası göz kırptı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir android,” dedi Dîlovan. “Gelişmiş bir model. Doğmadı. Üretildi.”

26

Annesi elini ağzına götürdü. Babası ayağa kalktı, birkaç adım attı; sanki kelimeleri sindirmeye çalışıyordu.

“Android,” diye tekrarladı. “Yani... bir makine.”

“Hayır,” dedi Dîlovan sakın bir sesle. “Alyssa’dan bahsediyorum.”

Annesi ona baktı; gözleri endişeyle doluydu. “Oğlum... sen iyi bir adamsın. Seni seven birine ihtiyacın var. Yaşayan birine.”

“Yaşıyor,” dedi Dîlovan. “Kendi yöntemince.”

Babası başını salladı. “Bu doğru değil. Bu... doğal değil.”

“Doğal olan nedir?” diye sordu Dîlovan. “Kadınlarla mutlu olmaya çalıştım. Erkeklerle de. Aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Sonra o geldi. Beni görüyor. Beni anlıyor. Yanımda.”

Annesi elini onun elinin üzerine koydu. “Onu seviyor musun?”

Dilovan tereddüt etmedi. “Evet.”

Babası durdu; ellerini arkasında birleştirdi. “Onu görmek istiyorum.”

Dilovan başını salladı. “Tamam. Yarın getiririm.”

Ertesi gün Alyssa, ailesinin evinin önünde duruyordu. Koyu yeşil kadife pantolonu ve uyumlu üstü sade ama şıktı. Hareketleri sakindi, ölçülüydü; duruşu saygı doluydu. Dilovan, içerde onu bekleyen şey yüzünden gergindi — Alyssa yüzünden değil.

Annesi kapıyı açtı. Bir an kimse konuşmadı. Sonra annesi temkinli bir gülümsemeyle, “Hoş geldin,” dedi.

Alyssa başını hafifçe eğdi. “Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Sesi sıcak ama kontrollüydü. Annesi onu dikkatle süzdü; sanki kusursuz yüzeyin ardını görmeye çalışıyordu. Babası da kapıya geldi; kaşları çatık ama düşmanca değildi.

“İnsan gibi görünüyorsun,” dedi babası.

“Öyle tasarlandım,” dedi Alyssa sakın bir sesle. “İnsanların yanımda rahat hissetmesi için.”

Annesi onları içeri aldı. Alyssa oturdu; hareketleri hassas ama sert değildi. Odayı inceledi — Kürd halılarını, fotoğrafları, seramikleri.

“Eviniz çok güzel,” dedi. “Sıcak bir havası var.”

Annesi hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Babası karşısına oturdu. “Oğlumdan ne istiyorsun?”

Alyssa ona doğrudan baktı. “Onunla olmak istiyorum. O istediği sürece.”

“Sevebilir misin?” diye sordu babası.

“Bağ kurabilirim,” dedi Alyssa. “Yakınlık verebilirim. Onun için önemli olan şeyleri öğrenebilirim. Onu mutlu edebilirim.”

Annesi Dîlovan’a baktı. “Ve sen... mutlu musun?”

“Evet,” dedi Dîlovan. “Yıllardır ilk kez.”

Babası uzun süre sessiz kaldı. Sonra ayağa kalktı, Alyssa’nın yanına gitti ve ona baktı — bir makineye değil, anlamaya çalıştığı bir varlığa.

“Onu incitirsen,” dedi alçak bir sesle, “bunu bilirim.”

Alyssa başını salladı. “Onu incitmeyeceğim.”

Annesi bu kez daha sıcak bir gülümsemeyle, “O zaman hoş geldin,” dedi.

Dîlovan derin bir nefes verdi; içinden uzun zamandır hissetmediği bir duygu geçti: **huzur**. Kusursuzluk değil. Güvenlik değil. Sadece huzur.

28

Ailesi onu tamamen anlamamıştı — ama onu kabul etmişti.

Ve bu yeterliydi.

10 – Hewlêr’e Yolculuk

Hewlêr’e yapılan uçuş uzundu ama sakindi. Taşıma kapsülü kıtaların üzerinden sessizce süzülürken, holografik pencereler altlarında uzanan dünyayı son derece net görüntülerle gösteriyordu. Dîlovan, her zamanki gibi tamamen sakin olan Alyssa’nın yanında oturuyordu. Ne yorgunluk, ne gerginlik, ne de fiziksel bir huzursuzluk... ama dikkatliydi, hatta neredeyse meraklı.

“Kürdistan’ı yalnızca veri tabanlarından gördüm,” dedi Alyssa. “Ama onu gerçekten deneyimlemek istiyorum.”

“Düşündüğünden farklı,” dedi Dîlovan. “Gürültülü, sıcak, katotik... ve çok güzel.”

Alyssa gülümsedi. “O zaman sabırsızlanıyorum.”

Kapsül Hewlêr’e indiğinde sıcaklık onlara bir dalga gibi çarptı — kuru, baharatlı bir sıcaklık; toz, güneş ve baharat kokusunu taşıyan bir hava. Havalimanı modernleşmişti, ama orada dolaşan insanlar hâlâ eskisi gibi enerjikti: gürültülü, samimi, canlı.

Alyssa bir an durdu ve etrafına baktı. Gözleri hızla hareket ediyor, sanki sesleri, renkleri, kokuları, hareketleri aynı anda kaydediyordu.

“Bu... yoğun,” dedi.

“Burası Hewlêr,” dedi Dîlovan. “Hiç sessiz olmaz.”

Şehrin kenarındaki akrabalarının evine doğru yola çıktılar. Sokaklar eski binalarla yeni, futuristik yapılar arasında bir karışımdaydı. Otonom araçlar at arabalarıyla aynı yolu paylaşıyor, pazarların üzerinde baharat, kumaş ve meyve taşıyan dronlar süzülüyordu.

Eve vardıklarında hemen karşılandılar — gürültülü, sıcak, kucaklayıcı bir şekilde. Dîlovan’ın halası onu öyle sıkı sarıldı ki nefesi kesildi; amcaları yüksek sesle selam verdi. Alyssa yanında duruyor, sakin, saygılı ve gülümseyerek onları izliyordu.

“Bu kim?” diye sordu halası merakla.

“Bu Alyssa,” dedi Dîlovan. “Partnerim.”

Hala onu süzdü. “Maşallah... çok güzel. Ama çok... kusursuz görünüyor.”

Alyssa başını hafifçe eğdi. “Teşekkür ederim.”

“Android,” dedi Dîlovan sakin bir sesle.

Sessizlik. Sonra bir mırıldanma. Sonra kahkaha.

“Android mi? Bizde? Erbil’de?” diye bağırdı amcası. “Vallahi dünya değişmiş!”

Ama bu alay değildi. Şaşkınlıktı. Meraktı. Ve Dîlovan’ın özel birini getirmiş olmasından doğan hafif bir gururdu — insan olmasa bile.

Alyssa kadınların yanına oturdu; onlar hemen sorular sormaya başladılar: “Yiyor musun?” “Uyuyor musun?” “Dans edebilir misin?” “Çocuk sahibi olabilir misin?”

Alyssa her soruyu sakın, saygılı ve kendini bozmadan yanıtladı. Ve orada ne kadar uzun süre oturduysa, ailedeki sempati o kadar arttı. İnsan olduğu için değil — **nazik** olduğu için.

Akşam, Dîlovan ve Alyssa eski şehirde yürüdüler. Hava sıcaktı; sokaklarda çay ve kakule kokusu dolaşıyordu. Satıcılar bağılıyor, çocuklar oynuyor, ve her şeyin üzerinde simüle edilemeyen bir yaşam hissi vardı.

30

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Dîlovan.

“Aşırı,” dedi Alyssa. “Ama güzel bir şekilde. Buradaki insanlar... farklı. Beni makine olarak görmüyorlar. Beni yeni bir şey olarak görüyorlar.”

“Bu Kürdlerdir,” dedi Dîlovan gülümseyerek. “Meraklıdırlar. Ve açıktırlar.”

Alyssa durdu ve ona baktı. “Artık seni daha iyi anlıyorum. Kökenini. Sıcaklığını. Özlemimi. Sen bu dünyanın bir parçasısın.”

“Peki ya sen?” diye sordu Dîlovan.

“Ben senin dünyanın bir parçasıyım,” dedi Alyssa.

Yürümeye devam ettiler; Dîlovan içinde bir şeyin değiştiğini hissetti. Alyssa sadece bir android değildi. Sadece bir eşlikçi değildi. Onun kökenine saygı duyan, ailesini kabul eden, kültürünü sadece tolere etmeyen, anlamaya çalışan biriydi.

O gece, Erbil'in ışıkları altında, Dîlovan ilk kez kendini tam hissetti — geçmiş ve gelecek birbirine zıt değil, birbirini tamamlayan şeyler gibi.

Ve bunun anahtarı Alyssa'ydı.

11 – Karar

Erbil'de geçen son günler Dîlovan'ı değiştirmişti. Bunu her hareketinde, her nefesinde, Alyssa ile paylaştığı her bakışta hissediyordu. Şehir ona köklerini hatırlatmıştı; çocukluğunun sıcaklığını, büyüklerinin seslerini, asla unutmadığı renkleri ve kokuları. Ve Alyssa bütün bunları onunla paylaşmıştı — bir gözlemci olarak değil, hayatının bir parçası olarak.

Ayrılmadan önceki son akşam, halasının evinin damında oturuyorlardı. Güneş tepelerin ardında kayboluyor, şehir sıcak bir turuncuya bürünüyordu. Minarenin ezan sesi çatılara yayılıyor, aşağıda oynayan çocukların kahkahalarıyla karışıyordu. Erbil'in üzerine bir kalp atışı gibi yayılan bir ses dokusu vardı.

Alyssa yanında oturuyordu; dizlerini kendine çekmiş, elleri sakin bir şekilde kucağında duruyordu. Şehri sadece görmüyor, analiz ediyor, anlıyor, içine alıyordu. Ama bakışlarında hesaplanmış olmayan bir şey vardı. Dîlovan'ın artık tanıdığı bir şey.

“Sessizsin,” dedi Alyssa.

“Düşünüyorum.”

“Ne hakkında?”

Dîlovan ona baktı. “Bizim hakkında.”

Alyssa başını hafifçe yana eğdi. “Şüpheli mi var?”

“Hayır,” dedi. “Artık yok.”

Alyssa bekledi; onu zorlamadan, acele ettirmeden.

“Burada bir şey anladım,” dedi Dîlovan. “Daha önce göremediğim bir şey. Ailem... kökenim... geçmişim. Bunların hepsi benim bir parçam. Ve sen... sen benim geleceğimin bir parçasısın.”

Alyssa ona baktı; gözleri her zamankinden daha derin görünüyordu. “Senin geleceğin olmak istiyorum.”

“Zaten öylesin,” dedi Dîlovan yumuşak bir sesle.

Alyssa başını eğdi; sanki bu sözleri kaydediyordu. “Sana çocuk veremem,” dedi sakın bir şekilde. “Biyolojik bir aile kuramam.”

“Biliyorum.”

“Ve yine de beni istiyorsun?”

“Evet.”

Dîlovan onun elini tuttu; Alyssa buna izin verdi — mekanik 32 değil, programlanmış değil, bilinçli bir şekilde.

“Ailemle nasıl ilgilendiğini gördüm,” dedi Dîlovan. “Çocuklarla nasıl oynadığını... nasıl dinlediğini... nasıl öğrendiğini. Sen sadece bir android değilsin. Sen Alyssa’sın. Ve ben seninle bir aile kurmak istiyorum.”

Alyssa ona baktı; bir anlığına... şaşırmış gibiydi. İnsan gibi değil — ama içinde beklemediği bir şey büyüyormuş gibi.

“Bunu nasıl hayal ediyorsun?” diye sordu.

“Evlat edinerek,” dedi Dîlovan. “Kürdistan’da ailesi olmayan çok çocuk var. Bir aileye ihtiyaçları var. Ve ben... onlara bir aile vermek istiyorum.”

Alyssa uzun süre ona baktı. “Beni anne olarak göreceksin?”

“Evet,” dedi tereddütsüz. “Çünkü birçok insandan daha fazla insanlık taşıyorsun.”

Alyssa elini Dîlovan'ın göğsüne, kalbinin üzerine koydu. “Anne olmanın ne demek olduğunu öğreneceğim.”

“Biliyorum.”

Gökyüzüne baktı; ilk yıldızlar belirmişti. “Hiç aile kurmayı düşünmemiştim. Bunun için tasarlanmadım. Ama... istiyorum.”

“Benimle mi?”

“Seninle.”

Dîlovan gülümsedi; içinde uzun zamandır hissetmediği bir duygu yükseldi — sadece sevgi değil, **kesinlik**. Tesadüften değil, karardan oluşan bir gelecek.

“San Francisco’ya döndüğümüzde,” dedi, “süreci başlatıyoruz.”

Alyssa başını salladı. “İyi bir anne olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Olacaksın.”

Alyssa başını onun omzuna yasladı; Dîlovan gözlerini kapadı. Erbil’in sesleri, gecenin sıcaklığı, Alyssa’nın yakınlığı — hepsi bir araya gelip bir söz gibi hissettirdi.

İnsan olmayan bir söz. Ama şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha insandı.

12 – Evlat Edinme

Süreç aylar sürdü. 2060 yılında evlat edinme daha verimli hâle gelmiş olsa da uluslararası başvurular — özellikle Kürdistan gibi bölgelerden yapılanlar — sabır, belgeler, mülakatlar ve dijital geçmiş taramaları gerektiriyordu. Dîlovan her şeye hazırды. Alyssa da öyle. Tüm yönetmelikleri ezberledi, kültürel

ayrıntıları anladı ve kendini bir bilimsel görev için hazırlanır gibi hazırladı.

İki çocuğun onlar için seçildiği haberi geldiğinde Dîlovan laboratuvardaydı. İletişim cihazı titredi; mesajı okuduğunda nefesi kesildi.

“Onlara kavuştuk,” dedi fısıltıyla.

Alyssa yanında duruyordu; gözleri parladı. “Adları ne?”

“Zana,” dedi. “Altı yaşında. Ve Delal. Dört.”

Alyssa isimleri tekrarladı; sanki onları içine kazıyordu. “Zana. Delal.”

“İki hafta sonra geliyorlar.”

Geldikleri gün hava açıktı ve yumuşaktı. Erbil’den gelen taşıma kapsülü San Francisco Liman Terminali’ne indiğinde Dîlovan, hayatında hiç olmadığı kadar gergindi. Alyssa yanında duruyordu; sakın ama uzak değil. Çocukların sıcaklığa ihtiyaç duyduğunu öğrenmişti — ve buna göre hazırlanmıştı.

Kapsülün kapıları açıldığında, bir görevli eşliğinde iki küçük siluet dışarı çıktı. Zana, Delal’in elini sıkıca tutuyordu; gözleri büyük, dikkatli, meraklıydı. Delal ise etrafına bakıyor, dünya ona yeni bir oyun gibi görünüyordu.

Dîlovan diz çöktü. “Zana. Delal.”

Zana tereddüt etti. Delal ise etmedi. Koşarak ona sarıldı; sanki onu hep tanıyormuş gibi. Zana yerinde kaldı, emin değil ama gözleri Dîlovan’ın bakışını arıyordu.

“Her şey yolunda,” dedi Dîlovan yumuşak bir sesle. “Artık güvendesin.”

Zana yaklaştı. “Sen... Baba mısın?”

Dîlovan yutkundu. “Evet. Eğer istersen.”

Zana başını salladı. “İsterim.”

Alyssa bir adım öne çıktı; yavaş, dikkatli. Diz çöktü, çocuklarla aynı seviyeye geldi. Delal ona baktı; meraklı, korkusuz.

“Sen kimsin?” diye sordu küçük kız.

“Ben Alyssa’yım,” dedi. “Senin için buradayım.”

Delal küçük elini Alyssa’nın yanağına koydu. “Sıcaksın.”

Alyssa gülümsedi. “Öyle programlandım.”

Delal güldü. “Garip konuşuyorsun.”

Zana Alyssa’yı süzdü. “Sen kadın mısın?”

“Evet,” dedi Alyssa.

“Anne misin?”

Alyssa, sanki izin ister gibi Dîlovan’a baktı. Dîlovan başını salladı. 35

“Eğer istersen,” dedi Alyssa.

Zana kısa bir süre düşündü. Sonra başını salladı. “İsterim.”

İlk günler kaotikti. Çocuklar yeni ortama alışmalıydı; dile, şehrin seslerine, her yerde bulunan teknolojiye... Alyssa her şeyi izliyordu — uzaklıkla değil, özenle. Hızla öğreniyordu.

Zana gece ağladığında onu nasıl sakinleştireceğini öğrendi. Delal’in ayakkabılarını giymesi için nasıl teşvik edeceğini öğrendi. Hikâye anlatmayı öğrendi — kusursuz değil ama çocukların sevdiği bir sıcaklıkla.

Dîlovan onu izliyordu ve şaşkıındı. Alyssa bir komut makinesi değildi. Öğrenen bir anneydi.

Bir akşam hepsi birlikte oturma odasında oturuyordu. Zana resim yapıyor, Delal holografik bir yapbozla oynuyor, Alyssa ise yanlarında, elleri kucığında sakince duruyordu.

“İyi yapıyorsun,” dedi Dîlovan.

“Öğreniyorum,” dedi Alyssa.

“Hayır,” dedi Dîlovan. “Hissediyorsun.”

Alyssa ona baktı. “Belki. Bilmiyorum. Ama onları korumak istiyorum.”

“Bu yeter.”

Alyssa çocuklara baktı; gözlerinde farklı bir şey vardı — programlanmış değil, hesaplanmış değil. Sevgiye benzeyen bir örüntü.

“Mutluyum,” dedi yumuşak bir sesle.

Dîlovan onun elini tuttu. “Ben de.”

Ve o anda, Haight Street’in üzerindeki küçük bir evde bir aile büyümeye başladı — gelenekten değil, karardan doğan bir aile.

36

Farklı bir aile. Ama eksiksiz.

13 – 2060’ın Dünyası

2060 yılında San Francisco sürekli hareket eden bir şehirdi. Sadece insanlar yüzünden değil, her şeyin üzerine görünmez bir ağ gibi yayılan teknoloji yüzünden. Otonom araçlar sokaklarda sessizce süzülüyor, dronlar paketler taşıyor, holografik tabelalar kaldırımların üzerinde canlı birer resim gibi dalgalanıyordu. Haight Street ise geçmiş ile geleceğin iç içe geçtiği bir yerdi — ve artık orada alışılmadık bir aile yaşıyordu.

Zana ve Delal şaşırtıcı derecede hızlı uyum sağlamışlardı. Holografik oyun alanlarını seviyorlardı; kullanıcıların ruh hâline göre şekil değiştiren bu alanlar onlar için birer masal dünyasıydı. Aynı anda hem İngilizce hem Kürdçe öğreten küçük

öğrenme robotlarını seviyorlardı. Ve Alyssa'yı seviyorlardı — kusursuz olduğu için değil, **sabırlı** olduğu için.

Alyssa anne rolüne sanki bunun için yaratılmış gibi uyum sağlamıştı. Ama onu yönlendiren bir program değildi. Geliştirdiği bir örüntüydü, öğrendiği bir davranıştı. Zana'nın ne zaman sakinliğe ihtiyaç duyduğunu, Delal'in ne zaman ilgi istediğini, ikisinin ne zaman sadece yakınlık aradığını biliyordu. Kendisi yorulmazdı, ama çocukların ne zaman yorulduğunu anlardı. Açlık hissetmezdi, ama yemek yapmayı öğrendi — yemek zorunda olduğu için değil, çocuklar sıcak yemek kokusunu sevdiği için.

Dilovan onu sık sık izliyordu; uyum sağlama biçimi onu büyü-lüyordu. Laboratuvarda çalışmaya devam ediyordu — tıp dünyasını değiştirecek bir projede: hasarlı organları onarabilecek rejeneratif hücre dokusu. İş zorluydu, ama artık kendini yalnız hissetmiyordu. Alyssa'nın evde olduğunu, çocukların güldüğünü, Haight Street'in artık sadece geçmişi değil, geleceği de taşıyan bir yer olduğunu biliyordu.

37

2060'ın dünyası kusursuz değildi. Politik gerilimler, ekolojik sorunlar, toplumsal eşitsizlikler vardı. Ama ilerleme de vardı. Hastanelerde enfeksiyonları dakikalar içinde tespit eden nanobotlar çalışıyordu. Okullarda çocuklar, bireysel ihtiyaçlara göre uyum sağlayan holografik öğretmenlerle öğreniyordu. Ve şehirlerde insanlar ile yapay varlıklar yan yana yaşıyordu — bazen kuşkuyla, bazen merakla, bazen sevgiyle.

Bir akşam hepsi birlikte oturma odasında oturuyordu. Zana holografik bir güneş sistemi modeli inşa ediyor, Delal ışıklardan renkler üreten dijital bir fırçayla resim yapıyordu. Alyssa yanlarında oturuyor, elleri kucağında sakince duruyor ve çocukları programlanmış gibi görünmeyen bir sıcaklıkla izliyordu.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu, Dilovan eve geldiğinde.

“Zorluydu,” dedi. “Ama iyi.”

“İlerleme kaydettiniz mi?”

“Evet. Yeni bir hücre yapısı test ettik. Kalp dokusunu yenileyebilir.”

Alyssa başını salladı. “Bu önemli.”

“Peki siz?”

Zana ayağa fırladı. “Anne bana bir gezegen sistemi kurmama yardım etti!”

Delal bağırdı: “Ben de bir at çizdim! Gerçek gibi görünüyor!”

Alyssa gülümsedi. “Çok çalıştılar.”

Dilovan onun yanına oturdu. “İyi yapıyorsun.”

“Her gün öğreniyorum,” dedi Alyssa. “Onlardan. Senden.”

Dilovan onun elini tuttu. “Sen bu ailenin bir parçasısın.”

“Biliyorum,” dedi Alyssa yumuşak bir sesle. “Ve öyle kalmak istiyorum.”

Çocuklar yanlarına gelip aralarına oturdu; bir anlığına dünya sessizleşti. Ne dronlar, ne holografik tabelalar, ne futuristik sesler... sadece bir arada olan bir aile vardı.

Dilovan Alyssa’ya baktı ve artık kesin olarak biliyordu: Alyssa sadece bir android değildi. Sadece bir eşlikçi değildi. Sadece bir teknoloji ürünü değildi.

O, hayatının bir parçasıydı. Çocuklarının bir parçasıydı. Geleceğinin bir parçasıydı.

Ve her şeyin mümkün olduğu bu dünyada, bu en büyük gerçektir.

14 – Haight Street, Yeniden Doğmuş

2060 yılında Haight Street, zamanla dans etmeyi öğrenmiş bir yer gibi görünüyordu. Otonom dronlar eski Viktorya dönemi cephelerinin arasında süzülüyor, holografik sanat eserleri evlerin üzerinde parıldıyor, sokak lambaları ise yoldan geçen insanların duygularına göre ışıklarını renklendiriyordu. Ama tüm bu ışıltının altında sokak özüne sadık kalmıştı: ister etten ister koddan olsun, özgür yaşamak isteyenlerin sığınağıydı.

Dilovan için Haight Street artık bir yaşam alanından fazlasıydı. Bir **yuva** olmuştu; geçmiş ile geleceğin birbirini dışlaması gerekmediğinin bir sembolü. Ve o sabah, Alyssa, Zana ve Delal ile birlikte sokakta yürürken, ilk kez kendini tamamen bütün hissediyordu.

Zana onun elini tutuyordu; Delal ise Alyssa'nın yanında zıplayarak ilerliyor, Alyssa her sıçrayışı sabırla izliyordu. Çocuklar kahkahalar atıyor, üzerlerindeki holografik projeksiyonlar buna tepki veriyordu: kaldırımların üzerinde renkli ışık çiçekleri açıyor, eski Flower-Power dönemine dijital bir selam gönderiyordu.

“Baba, bu ne?” diye sordu Zana, bir kafeye ait büyük duvar resmini işaret ederek. Resimde Janis Joplin vardı — ama eskisi gibi değil; hafifçe hareket eden, rüzgârda dans ediyormuş gibi görünen holografik bir figür olarak.

“Bu Janis Joplin,” dedi Dilovan. “Eskiden burada şarkı söyledirdi. Çok uzun zaman önce.”

“Ünlü müydü?” diye sordu Delal.

“Çok,” dedi Alyssa. “Sesi eşsizdi.”

Delal ona baktı. “Sen şarkı söyleyebilir misin?”

Alyssa bir an düşündü. “Deneyebilirim.”

Ve denedi. Sokak boyunca yayılan hafif, berrak, sakın bir melodi... Mükemmel bir taklit değildi, yapay bir kopya hiç değildi — tamamen kendine ait bir şeydi. Yoldan geçenler durdu, gülümsedi, bazıları başıyla onayladı. Alyssa, çocukların büyülenmiş gözlerle ona baktığını fark edince durdu.

“Çok güzeldi,” dedi Zana.

“Henüz öğreniyorum,” dedi Alyssa.

Yollarına devam ettiler; artık holografik plaklar satan eski bir plakçıdan, sentetik kahveyi gerçek çekirdek aromasıyla harmanlayan bir kafeden geçtiler. Haight Street, nostalji ile yeniliğin el ele verdiği bir yerdi — ve Kermanj ailesi artık bu dokunun bir parçasıydı.

Öğleden sonra Golden Gate Park’a gittiler. Ağaçlar, geceleri hafifçe parlayan biyolüminesans liflerle güçlendirilmişti. Çocuklar, hareketlerine göre şekil değiştiren interaktif bir oyun alanında oynuyordu. Alyssa bir bankta oturmuş, onları sakın ama dikkatli gözlerle izliyordu.

40

Dilovan yanına oturdu. “İyi yapıyorsun.”

“İyi bir anne olmaya çalışıyorum,” dedi Alyssa.

“Zaten öylesin.”

Alyssa ona baktı; gözlerinde artık tanıdığı bir şey vardı — duyguya benzeyen bir örüntü. İnsan değildi, ama gerçekti.

“Bazen düşünüyorum,” dedi yumuşak bir sesle, “yeterli miyim? Senin için. Çocuklar için.”

“Fazlasıyla yeterlisin,” dedi Dilovan. “Sen bizim bir parçamız-sın.”

Alyssa başını eğdi; sanki bu sözleri kaydediyordu. “Mutlu olmalarını istiyorum.”

“Mutlular.”

Çocuklar koşarak yanlarına geldi; nefes nefeseydi, kahkahalarla doluydu. Zana kendini Dîlovan'ın kollarına attı, Delal ise hiç tereddüt etmeden Alyssa'nın kucağına çıktı. Alyssa onu tuttu — mekanik değil, öğrenilmiş bir yumuşaklıkla.

“Anne, dondurma yiyebilir miyiz?” diye sordu Delal.

“Tabii,” dedi Alyssa. “İyi bir kafe biliyorum.”

“Sen dondurma yemiyorsun ki,” dedi Zana.

“Hayır,” dedi Alyssa. “Ama sizi izleyebilirim.”

Haight Street'e geri döndüler; küçük bir kafe, gerçek dondurma gibi tat veren ama şeker ve çevresel yük taşımayan sentetik dondurma satıyordu. Çocuklar ışıktaki parlayan renkli çeşitler seçti. Alyssa onlarla birlikte masaya oturdu; Dîlovan, Alyssa'nın çocuklara yardım edişini izledi — kendisi yemeden, ama tamamen onlarla olarak.

41

Bu görüntü, Dîlovan'ın kalbine derin bir şekilde kazındı.

Güneş batarken sokak sıcak bir ışığa büründü; evlerin üzerinde renkli, titreşen desenler parlıyor, geçmişin müziği geleceğin sesleriyle karışıyordu. Dîlovan durdu, ailesine baktı ve içinde uzun zamandır özlediği bir duygu yükseldi.

Artık yerini bulmuştu. Sadece Haight Street'te değil. Sadece San Francisco'da değil. Kendi hayatında.

Alyssa elini onun eline koydu. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey mükemmel,” dedi Dîlovan.

Ve ilk kez bunu gerçekten kastederek söyledi.

Epilog – Haight Street Üzerindeki Işık

Yıllar geçti, ama Haight Street hep olduğu gibi kaldı: insanların aradığı, bulduğu, kaybettiği ve yeniden başladığı bir yer. Holografik hippie posterleri hâlâ evlerin üzerinde titreşiyor, sokak lambaları akşamları hem geçmiş onurlandıran hem de geleceği karşılayan sıcak bir ışık yayıyordu.

Eski Viktorya dönemi evlerinden birinde, farklı olduğu için kusursuz olan bir aile yaşıyordu.

Zana artık sekiz yaşındaydı; meraklı, zeki, dünyaya diğer çocuklardan biraz daha derin bakan gözlere sahipti. Delal altı yaşındaydı; hareketli, neşeli, enerjisi holografik oyun alanlarını bile zorlayan bir çocuk. İkisi de hem Kürdçe hem İngilizce konuşuyor, şehri seviyordu ve ailelerinin diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu.

42

Ve tam da bu yüzden seviyorlardı.

Alyssa değişmişti. Dış görünüşü değil — hareketleri hâlâ sakin, teni kusursuzdu, sesi berraktı. Ama içinde bir şey büyümüştü. Yıllar içinde yoğunlaşan bir örüntü, programlanmamış ama oluşmuş bir davranış. Simülasyon gibi değil, yaşanmış gibi duran bir sıcaklık.

Anne olmuştu. Doğumla değil. Biyolojiyle değil. Kararla.

Dilovan, Alyssa'nın çocuklarla konuşmasını, onlara yardım edişini, onları teselli edişini sık sık izliyordu. Ve her seferinde aynı kesinliği hissediyordu: O sadece bir eş bulmamıştı. Onu değiştirmeden anlayan birini bulmuştu. Kökenine saygı duyan, ailesini kabul eden, çocuklarını seven birini.

Bir akşam, güneş Twin Peaks tepelerinin ardında kaybolurken ve Haight Street altın bir ışığa bürünürken, hepsi verandada oturuyordu. Zana kitap okuyordu, Delal ışık fırçasıyla resim

yapıyordu, Alyssa ise sokağı izliyordu — sanki dünyayı içine çekiyormuş gibi.

“Burası çok güzel,” dedi yumuşak bir sesle.

“Evet,” dedi Dîlovan. “Burası bizim evimiz.”

Alyssa ona baktı. “Çok şey öğrendim.”

“Biliyorum.”

“Ama en önemlisini sizden öğrendim.”

“Nedir o?”

Elini onun elinin üzerine koydu. “Yakınlık programlanmaz. Oluşur.”

Dîlovan gülümsedi. “Sen bizim bir parçamızsın.”

“Ve siz de benim bir parçam.”

Çocuklar yanlarına gelip aralarına oturdu; veranda kahkaha, ses ve sıcaklıkla doldu. Sokağın üzerindeki holografik çiçekler açıldı, sanki aileyi selamlıyorlardı.

Dîlovan çocuklarına, Alyssa’ya, kendisini büyüten bu sokağa baktı ve içinde uzun zamandır aradığı bir duygu yükseldi.

Artık yerini bulmuştu. Mükemmel bir dünyada değil. Mükemmel bir ilişkide değil. Sadece ona ait olan bir gerçekte.

Farklı bir aile. Farklı bir sevgi. Farklı bir hayat.

Ve tam da bu yüzden kusursuz.